

SALLY GARDNEROVÁ

Kúzelný BOB

Albatros

Kúzelný Bob

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Sally Gardnerová

Kúzelný Bob – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kúzelný
BOB

Kúzelný BOB

SALLY GARDNEROVÁ

Ilustrácie Chris Mould

Albatros

Ahoj!

*Mojej milovanej vnučke Sylvii, ktorá bola
predobrazom Sylvie Mesačnej v tomto príbehu.*

KAPITOLA

1

Čarodejníka prekvapil dážď, a tak si kúpil dáždník – úplne jednoduchý, veľký dáždník, ktorý sa nedal zložiť. Nebol ničím zvláštny a zrejme by takým aj zostal, keby si ho nekúpil práve on.

Čarodejník sa ponáhlal domov tak rýchlo, ako mu len vietor a dážď dovolili. Spomenul si, že na ohni nechal bublať kúzelný elixír a to nikdy nie je dobrý nápad. Postupoval podľa návodu z *Veľkej knihy zaklínadiel cestovateľa časom* a tešil sa, keď zistil, že nápoj si stále radostne buble. Potreboval len súrne zamiešať, ale čarodejník nemal poruke nič iné ako dáždník.

Bol to lacný dáždňik, pomyslel si čarodejník, a v momente, keď ho ponoril do kotlíka, okamžite sa rozpadol a zmizol v elixíre.

„Hopla,“ povzdychol si čarodejník. „Myslím si, že to ten recept nezmení,“ dodal a šiel sa pozrieť do *Veľkej knihy zaklínadiel cestovateľa časom*.

V tej chvíli mu ktosi zazvonil pri dverách. Čarodejník zabudol, že pozval svojho suseda na čaj. Ten priniesol piškótový zákusok s krémom a malinovým džemom a priviedol aj svojho neustále radostne poskakujúceho anglického chrtu Boba.

Keď odišli, čarodejník sa vybral ku kotlíku. A tak sa do elixíru dostali aj omrvinky z koláča, trocha džemu a psie chlpy.

Po dáždníku nezostalo ani stopy, a tak bol čarodejník presvedčený, že z elixíru zasa nič nebude.

„To je ale otrava,“ povedal a dupol nohou. „Doparoma, zasa sa všetko pokazilo.“

Aj na druhý deň pršalo a čarodejník meškal do práce. Pracoval v obchode s rekvizitami pre kúzelníkov blízko Embankment Station v Londýne. Skôr než odišiel, skontroloval kotlík. Prekvapilo ho, že bol čistulinký a vyzeral, akoby bol úplne nový. Pri kotlíku stál dáždník.

„No teda,“ skonštatoval čarodejník. Vzal si dáždník bez toho, aby si ho poriadne prezrel, a ponáhlal sa, aby stihol metro. Na Embankment Station vystúpil, ale dáždník zabudol vo vozni.

Dáždnik sa celý deň vozil dokola v metre. Jediný, kto si ho všimol, bol malý chlapec.

„Ahoj,“ pozdravil dáždnik.

„Fíha,“ povedal chlapec. Rúčka dáždnika mala tvar psej hlavy s dlhou papuľkou, lesklým ňufákom a visiacimi ušami.

„Ty vieš hovoriť?“

„Asi áno,“ povedal dáždnik.

„Máš nejaké meno?“ spýtal sa chlapec.

„Nie,“ odvetil dáždnik, „potrebujem nejaké?“

„Áno, mal by si nejaké mať,“ odpovedal chlapec. „Potrebuješ sa predsa ohlásiť, keď niekam prichádzaš a keď odniekiaľ odchádzaš.“

„S kým sa to rozprávaš?“ spýtala sa chlapcova mama.

„S dáždnikom,“ povedal chlapec.

„Nebuď smiešny, dáždniky predsa nevedia rozprávať,“ zasmiala sa mama.

Potom odišli.

K dáždniku si prisadli dvaja páni a on počúval, o čom sa rozprávajú. Jeden pán povedal tomu druhému: „Ty si taký puntičkár.“

Puntičkár, pomyslel si dáždník. Aké nádherné slovo. Je priam čarovné.

Na Baker Street dáždník odovzdali do strát a nálezov, a tam zostal celých päť rokov. Od ostatných pozabúdaných vecí sa tam naučil po francúzsky, španielsky, nemecky aj mandarínsky.

Keď sa končil piaty rok, dáždník už dobre vedel, kto je. Volal sa Bob Puntičkár a bol vzdelaným dáždníkom s ešte neobjavenými kúzelnými schopnosťami. V tom čase vedel aj to, čo slovo *puntičkár* znamená – bol to niekto pedantský, dôkladný, presný a miestami aj malicherný. A bol presvedčený, že ho to meno dokonale vystihuje.

KAPITOLA

2

Bob Puntičkár sa v stratách a nálezoch spriatelil s mnohými vecami – najmä s inými dáždňíkmi a vychádzkovými palicami. Keďže patril čarodejníkovi, dokázal poskakať a hovoriť.

„Odkiaľ pochádzaš?“

„Ako si sa sem dostal?“

Sklamalo ho, keď zistil, že len málo stratených vecí sa rado rozprávalo. Obľuboval rukavice, tie však nikdy nepovedali ani slovo. Počas šedivých dní často obhrýzal prsty na niektorej z nich. Po stratené rukavice sa nikdy nikto nevrátil.

Bob Puntičkár si čoskoro uvedomil, že stratené veci možno rozdeliť do troch skupín: dávno stratené, jednoducho stratené a obľúbené stratené. Majitelia vecí z poslednej kategórie sa ich vždy snažili nájsť. Patrili sem drahé kabelky, aktovky, hodinky, šperky, dokonca aj niektoré knihy a celkom dosť hračiek.

Ich majitelia sa objavovali v stratách a nálezoch takmer okamžite, a keď si všimli obľúbenú vec, ktorú stratili, volali: „Ach, vďaka bohu!“

Alebo: „Už som sa bál, že som to navždy stratil.“

Alebo: „Neviem, čo by som bez teba robila.“

Alebo: „Ďakujem veľmi pekne, že ste našli môjho medvedíka.“

Klobúky a kabáty patrili medzi jednoducho stratené veci a veľmi sa tešili, keď ich majitelia znova našli. Medzi dávno stratené veci patrili väčšinou len dáždnyky a vychádzkové palice všetkých možných tvarov a veľkostí. Každý rok sa ich do strát a nálezov dostali tisíce.

Jedného dňa Bob Puntičkár zistil, že ak sa zhlboka nadýchne a potom trocha pootvorí papuľku, vyletia z neho iskry.

Ohnutá vychádzková palica sa zrazu prekvapene ozvala: „Potrebuješ majiteľa, ktorý ťa nikde nezabudne a bude sa o teba starať. A nebude sa o teba opierať celou váhou.“

„A kde takého majiteľa nájdem? Ako vyzerá?“ pýtal sa Bob Puntičkár, hoci sa príliš neobával, že sa oň bude niekto

opierať. Napokon, dokázal ohnúť hlavu a dotknúť sa svojej špičky, ak by bolo treba.

„Zvyčajne,“ odpovedala vychádzková palica, „majú dve nohy, dve ruky a navrchu guľatú vec, ktorá sa nazýva hlava. Výhodou je, že je prilepená k zvyšku tela, inak by stratili aj tú.“

Bob Puntičkár sa nikdy s nijakou hlavou v stratách a nálezoch nestretol, zato tam videl zopár nôh.

„Gumená násadka by mohla pomôcť, ja takú nemám,“ povedala smutne vychádzková palica.

Bob Puntičkár sa zohol, aby zistil, či má na špičke gumenu násadku. Nemal, ale zrazu cítil niečo zvláštne – čosi mu vnútri zašumelo a poštekľilo ho. Bolo to príjemné. Cítil sa vďaka tomu výnimočne.

Vychádzková palica ho sledovala. „Nebojíš sa, že sa zlomíš, keď sa tak zohýbaš?“ spýtala sa.

„Nie,“ odvetil Bob Puntičkár. „Brní mi z toho v tele. Možno preto, lebo mojím majiteľom bol čarodejník.“

„Možno áno a možno nie. Neviem to posúdiť, keďže som nikdy žiadne brnenie necítila,“ povedala vychádzková palica.

KAPITOLA

3

Bob Puntičkár mal rád slovo kratučký. Taký bol aj jeho vzťah s luxusnou kabelkou. Kabelka spočiatku nepovedala ani slovo. Takže jediné, čo mohol Bob Puntičkár robiť, bolo, že sa na ňu uprene díval a obdivoval jej krásu.

V jedno popoludnie nemal nič lepšie na práci, a tak k nej priskočil, vydýchol a znova z neho vyšli iskry. Drahá kabelka vyskočila do vzduchu a začala rozprávať.

Ukázalo sa, že jeho nová kamoška bola tou najzaujímavejšou kabelkou zo všetkých.

„Budem tu len kratučko,“ vyhlásila. „Bola som takááááá drahá, že si po mňa moja majiteľka určite hneď príde.“

Ukázalo sa, že je to pravda.

„Nech sa páči, nechám ti tu pohľadnicu, aby si na mňa nezabudol,“ povedala kabelka.

Na pohľadnici bol obrázok zvláštneho zvieraťa s dlhokánskym nosom a nad ním napísané: **Obor medzi zvieratami.**

„Čo to znamená?“ spýtal sa Bob Puntičkár.

„Je to slon – veľikánske zviera, preto je tam napísané, že je to obor medzi zvieratami,“ odpovedala kabelka a zmizla v slnečnom svetle s úsmevom, ktoré majú na tvári obľúbené veci. A tak si Bob pomyslel, že slon je to isté ako obor.

Bob Puntičkár si pohľadnicu nechal. Slona aj obra si zapamätal, ale na kabelku zabudol. Aký by malo význam pamätať si niečo, s čím sa už nikdy nestretnete? Nepotreboval predsa kamošku kabelku, ale úplne nového majiteľa, ktorý bude mať hlavu pevne pripevnenú k telu.

Jedného dňa začul, že zbierka najzaujímavejších dáždnikov zo strát a nálezov sa bude predávať v obrom výpredaji v meste Turnbury. Bob Puntičkár vedel, že žiadny dáždnik zo strát a nálezov nie je taký zaujímavý ako on.

Ukážte mi iný rovnako vzdelaný dáždnik, pomyslel si. Som predsa jediný, kto tu vie chrliť iskry.

Ktosi v nejakom vlaku zabudol veľké zrkadlo, a tak sa takisto ocitlo v stratách a nálezoch. Bob Puntičkár sa vďaka nemu mohol prvý raz na seba pozrieť.

A videl ten najkrajší dáždnik. Bol sýto čierny, ale rúčku mal elegantne sivú s nádychom fialovej. Mal dlhú papuľku a lesklý ňufák, oči mu žiarili a papuľka sa otvárala aj

zatvárala. Hodilo sa to najmä vtedy, keď potreboval rozprávať alebo obhrýzať prsty na rukavici. Okolo krku mal jagavý zlatý obojok.

Áno, pomyslel si, dáždňik ako ja patrí do obrieho, teda slonieho výpredaja, nie k majiteľovi s roztrasenou hlavou.

Už si predstavoval, ako so slonmi popíja čaj, chodí s nimi na prechádzky, chráni ich pred slnkom a dažďom. Bude kamošom do každého počasia, bude ich jediným a najlepším

dáždnikom, ktorý nikdy nikde nezabudnú. Áno, odteraz už bude všetko v poriadku.

S pohľadnicou slona zasunutou medzi záhybmi látkovej striešky sa uložil na spánok a veril, že ho čaká posledná noc na zelenej kovovej polici v stratách a nálezoč.

Celú noc sa mu snívalo o slonoch. Ráno sa cítil sviežo ako čerstvo rozprestretý dáždnik.

KAPITOLA

4

Bob Puntičkár zažil šok, keď ho dovezli na radnicu v mestečku Turnbury. Neboli tam žiadne slony – len slonie, teda obrie hromady šatstva a vecí, ktoré sa dali bez problémov nájsť v stratách a nálezoch. Všetky jeho sny sa rozplynuli. Nikdy predtým sa necítil tak smutne – ani raz za celých päť rokov v stratách a nálezoch. Tam na život hľadel vždy z tej lepšej stránky.

Počas výpredaja k nemu akási žena priviazala cenovku a vložila ho do stojana s ostatnými dáždňikmi. Samozrejme, že nerozprávali. Ani trocha. Okolo neho boli rozostavané

stoly so stratenými vecami, ktoré nikto nechcel. Takto si ten výpredaj nepredstavoval.

Keď sa nikto nepozeral, vyskočil zo stojana, zohol sa a sadol si pod najbližší stôl. Odtiaľ mal výborný výhľad na nohy okoloidúcich. Dúfal, že tie telá majú aj hlavy, hoci ich nevidel. Vedel, že by sa mu nepáčilo, keby sa jeho majiteľom stali niektoré z nôh, čo šli okolo. Možno mu bude predsa len lepšie v stratách a nálezoch – tam aspoň mohol dúfať, že si poň jedného dňa prídu.

Premýšľal, čo bude robiť ďalej, keď pod stôl zaliezlo dievčatko s vílmi krídlami a klaunskou čapicou a posadilo sa vedľa neho. Lapalo dych.

„Si v poriadku?“ spýtal sa Bob Puntičkár.

Dievčatko sa obzeralo okolo seba, snažilo sa zistiť, odkiaľ vychádza ten hlas.

„Rozprávaš sa so mnou?“ spýtalo sa.

„Áno,“ odvetil Bob Puntičkár. „Ahoj!“

„Ešte nikdy som nevidela rozprávajúci dáždňik. Pokazil si sa?“ spýtalo sa.

„Nie,“ odpovedal Bob Puntičkár. „Prečo?“

„Vyzeráš ako zlomený,“ skonštatovalo dievčatko.

„Mal by som ti povedať, že sa viem zohnúť, ale aj stáť rovno a ak treba, tak aj poskakovať,“ vysvetľoval Bob Puntičkár.

„Úžasné,“ vyhlásilo dievčatko.

„Aj ty vyzeráš úžasne. Nikdy som takto zblízka nevidel žiadne dievčatko. Nikdy. Si moja majiteľka?“ spýtal sa Bob Puntičkár.

„Čo to je?“

„To sa práve snažím zistiť,“ povedal dáždňik. „Čo robíš pod stolom?“

Dievčatko si napravilo klaunskú čiapku a povedalo: „Myslela som si, že tu budem v bezpečí. Schovávam sa pred Billym Hrubým.“ Bobovi Puntičkárovi sa dievčatko páčilo. Malo svetlé vlasy, milú tvár, nos ako gombičku a oči modré ako linoleum v stratách a nálezoch.

„Billy Hrubý mi chce šlohnúť klaunskú čiapku,“ vzdychlo si. „Je otravný ako trieska v palci.“

„Máš nejaké meno?“ spýtal sa Bob Puntičkár.

„Jasné, že mám. Volám sa Sylvia Mesačná. Aj ty sa nejakako voláš?“

„Ja som Bob Puntičkár, vzdelaný dáždňík z *Veľkej knihy zaklínadiel cestovateľa časom*.“

„Georgie by sa s tebou určite strašne rada zoznámila,“ zamyslela sa Sylvia.

„Kto je Georgie?“

„Občas nákupkyňa rekvizít a jedna z mojich mám.“

„Ty máš ešte aj inú mamu?“ spýtal sa Bob Puntičkár zvedavo.

„Áno, mám dve. Georgie obchoduje s rekvizitami a mama vyrába vílie krídla.“

Bob Puntičkár sa chcel opýtať, čo znamená, že niekto obchoduje s rekvizitami, ale ich zaujímavo sa rozvíjajúcu konverzáciu drzo prerušil chlapec s pehavou tvárou, ktorý zrazu vliezol pod stôl.

„Predo mnou sa neschováš,“ povedal a zagánil na dievčatko, pričom odhalil veľkú dieru na mieste, kde mali byť predné zuby.

„Tak sa teda vzdávam. A teraz už môžeš ísť,“ povedala Sylvia Mesačná.

„Odíd,“ pridala sa k nej Bob Puntičkár.

„Čo si to povedal?“ spýtal sa Billy Hrubý hrubo.

Bobovi Puntičkárovi sa ten chlapec nepáčil. Mal širokú tvár a oči trochu príliš pri sebe.

„Odíd,“ zopakoval Bob Puntičkár. „Chod' preč a otravuj niekoho iného.“

„No teda – rozprávajúci dáždňik! Nechcem tú trápnu šašovskú čiapku, chcem toto!“ vyhlásil Billy Hrubý a snažil sa uchmatnúť dáždňik.

„Nechaj Boba Puntičkára na pokoji, nie je tvoj,“ bránila ho Sylvia Mesačná.

„Ani tvoj,“ hádal sa Billy. „Dve eurá,“ prečítal z cedulky zavesenej na lesklom zlatom obojku Boba Puntičkára. „Zavolám otca a on mi ho kúpi. A máme to.“

Bob Puntičkár nepatril medzi dáždňiky, s ktorými sa dá neopatrne zaobchádzať – najmä nie v deň, keď ho tak strašne sklamali slony. Čakal dlhých päť rokov na to, že si nájde nového majiteľa alebo majiteľku, a práve stretol Sylviu Mesačnú, na ktorú – ako sa zdalo – sa oplátilo čakať. Z papuľky mu vytryskli iskry. Zaleskli sa a s hlasným puf sa vzniesli rovno na Billyho Hrubého.

Billy sa zasmial. „To je skvelé! Čo ešte dokáže?“ Vyrhol Boba Puntičkára z rúk Sylvie Mesačnej. „Potrebuje baterky? Kam sa dávajú?“ spýtal sa a začal strkať prst do úst Boba Puntičkára.

Billy sa vyplazil spod stola s Bobom v rukách. Zatiaľ čo Billy vbehol do davu, dáždňik sa začal pomaly narovnávať.

„Oci, oci!“ volal. „Pozri, čo som našiel!“

Billyho otec bol stavbár a sused babičky Sylvie Mesačnej.

Bob Puntičkár sa otočil za Sylviou Mesačnou, ktorá stála pri stole. „Vrátim sa!“ zavolať na ňu.

„Na to môžeš zabudnúť. Nevrátiš. Budeš totiž môj,“ vyhlásil Billy Hrubý. „Oci, kúp mi tento dáždňik. Vie rozprávať a...“ začal Billy.

Bob Puntičkár sa zhlboka nadýchol a zasypal Billyho sprškou iskier. Toho to tak prekvapilo, že dáždňik pustil a v úžase stíchol, pretože sa začal vznášať vo vzduchu.

Pán Hrubý zízal na svojho syna, ako sa krúti na stropnom ventilátore. „Čo to robíš? Prestaň vyvádzať.“

„Daj ma dole!“ reval Billy Hrubý a sledoval, ako Bob Puntičkár skacká k Sylvii Mesačnej.

„Hej, to je môj dáždňik,“ kričal Billy Hrubý, kým sa krútil dokola.

Obe mamy Sylvie Mesačnej to všetko sledovali.

„Ako sa dostal hore?“ spýtala sa Georgie.

„Zrejme tam vyskočil,“ odvetila mama. „Čudné.“

„Už ta nepustím,“ zašepkala Sylvia Mesačná Bobovi Puntičkárovi.

„Tak si ma kúp a môžeš si ma nechať,“ povedal.

Sylvia Mesačná vysypala peňaženku a ukázala mince-panej pri stojane s dáždňikmi.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kúzelný Bob***.

Pokud se Vám ukážka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.